

ע"פ 37720/01/20 - מדינת ישראל נגד טהה אבו ריאל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 37720-01-20

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופטת שירלי רנר
כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
טהה אבו ריאל
ע"י עו"ד פתחי פרהוד

המערערת

נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט דוד גבאי ריכטר) מיום 4.12.19

בת"פ 24100-02-18.

כללי

1. המשיב הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בגרם חבלה של ממש. בגזר הדין ביטל בית משפט קמא את הרשעתו והשית עליו את העונשים, כדלקמן: 200 שעות של"צ, צו מבחן למשך 12 חודשים, פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪ והתחייבות עצמית להימנע מעבירת אלימות. הערעור מופנה כנגד ביטול ההרשעה ונגד קולת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 4.7.2017 בתחנת דלק בעיסאווייה, על רקע דין ודברים בין המשיב למתלונן, שהגיע למקום עם רכבו, דחף המתלונן את דלת רכבו לעבר המשיב, המשיב נטל מגב לניקוי שמשות והיכה בעוצמה בפניו של המתלונן, וכתוצאה מכך נגרם למתלונן חתך עמוק באורך 3 ס"מ בפנים, שדימם ארוכות, וחתכים נוספים בפניו.

טענות הצדדים

3. המערערת עותרת להרשעת המשיב ולהחמרת עונשו. לטענתה, בנסיבות דן האינטרס הציבורי אינו מאפשר להימנע מהרשעה. עבירות אלימות ככלל אינן מתאימות להימנעות מהרשעה, נוכח אופי העבירה והערכים המוגנים ביסודה, והמקרה דנן אינו מצדיק סטייה מכלל זה. הימנעות מהרשעה בעניינו של המשיב עלולה לעמעם את הפלילות שבמעשיו. כמו כן, לא הוכחה פגיעה חמורה במשיב כתוצאה מהרשעתו, כנדרש בהלכה הפסוקה, וגם שירות המבחן לא

המליץ להימנע מהרשעת המשיב והעריך כי הרשעה לא תהווה פגיעה מידית ומשמעותית במשיב. הוסף כי בקשת המדינה לעיכוב ביצוע נדחתה, ועל כן, דגש הערעור הנו בעניין ההרשעה. הוסף כי הנזק הוא עתידי שכן המשיב התפטר מעבודתו לשם ביצוע השל"צ. לא באה הצבעה על נזק קונקרטי ואמיתי, והתמונה שהוצגה לבית משפט קמא, אינה תואמת למצב היום. סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן - קשה יותר. עוד הוסף כי בית משפט קמא צפה בסרטון האירוע ואפשרות הצפיה בסרטון מבטל את היתרון שהיה לערכאה הדיונית. נגרמה חבלה על ידי פעולה מכוונת ויש לכך משמעות. אמנם שירות המבחן התרשם בחיוב, אך כאמור לא המליץ על אי הרשעה, והוגשה פסיקה שיש בה, כך נטען, לתמוך בעמדת המערער.

ב"כ המשיב ביקש לדחות את הערעור. נטען כי האירוע חריג לחיי המשיב. המתלונן בא פעמים רבות למקום עבודתו של המשיב והציק לו, ועובר לאירוע אף נקט נגד המשיב באלימות. המשיב עונה על הקריטריונים לאי הרשעה: עבירה ראשונה ויחידה, נסיבות אירוע מיוחדות, הסבירות שהמשיב יעבור עבירה נוספת נמוכה מאוד, וצו המבחן שהוטל על המשיב יש בו לסייע. האירוע אינו משקף דפוס של התנהגות. זהו אירוע אקראי, המשיב חש בושה, וכיום ממתין לחידוש הסעות תלמידים ועובד בעבודה זמנית. במידה שיורשע, המשיב לא יוכל לעבוד כנהג רכב ציבורי, זאת על פי תקנות התעבורה. המשיב הנו המפרנס העיקרי של משפחתו. הפסיקה שהוגשה לבית משפט קמא תומכת בטיעוני המשיב. המשיב סיים לבצע עבודות השל"צ.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המשיב עולה כי הינו יליד 1992, מאורס, במשך כשנה וחצי לאחר האירוע עבד כמתדלק בתחנת דלק בחברה אחרת מזו בה עבד בעת האירוע ובחודשים האחרונים החל לעבוד כנהג אוטובוס להסעת תלמידים. למשיב אין הרשעות קודמות. באשר לביצוע העבירה, המשיב התקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו והביע עמדה קורבנית. שירות המבחן התרשם כי העבירה אינה מאפיינת את התנהגות המשיב. המשיב הביע רצון להשתלב בטיפול. הומלץ להרשיעו, תוך הערכה כי ההרשעה לא תפגע בפרנסתו ותציב גבול ברור להתנהגותו. כמו כן, הומלץ להטיל צו מבחן למשך שנה ושל"צ בהיקף של 200 שעות.

דין

6. הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. יחד עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ביסוד ההחלטה שלא להרשיע נאשם עומדים בעיקרם שיקולים שעניינם בשיקום הנאשם וכשמדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר על הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים (ר': ע"פ 3301/06 **יעקב ביטי נ' מדינת ישראל** (2006); ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

7. באשר לחומרת העבירה במקרה דנן, אכן הפגיעה בערך המוגן של שמירה על שלום גופו ונפשו של הזולת אינה גבוהה במקרה זה, העבירה לא בוצעה לאחר תכנון מראש או ביוזמת המשיב, שכן המתלונן הגיע למקום עבודתו של המשיב והדף אותו עם דלת רכבו. כמו כן, בית משפט קמא קבע כקביעה עובדתית כי מהסרטון המתעד את האירוע עולה כי המשיב הגיב באופן ספונטני, אחז במגב והכה במתלונן. עם זאת, מתסקיר שירות המבחן וכן מדבריו של המשיב בדיון בטיעונים לעונש, עולה כי הוא לא לוקח אחריות על מעשיו ומטיל אותה על המתלונן. בנסיבות אלה עולה משקלו

של אינטרס ההתרעה בעניינו של המשיב. כמו כן, לא הוכח כי הרשעת המשיב תפגע פגיעה מוחשית וקונקרטית בעתידו של המשיב או בשיקומו בגין הרשעתו גם לאחר השינוי בתחום עיסוקו, בו החל לאחרונה. משכך, לא הוכחו התנאים המצדיקים הימנעות מהרשעה.

8. באשר לערעור על חומרת העונש, כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, וכי התערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, הואיל ולא נפלה כל טעות מהותית בגזר הדין.

אשר על כן, המשיב מורשע בעבירה אותה נקבע כי עבר והעונשים שהוטלו עליו יוותרו על כנם.

ניתנה היום, ט"ז תמוז תש"פ, 08 יולי 2020, במעמד ב"כ המערערת, ב"כ המשיב והמשיב עצמו.

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת

שירלי רנר, שופטת

רפי כרמל, שופט, אב"ד